

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Arhipăstorul nostru în mijlocul credincioșilor

— Vizitație canonică la Blaj —

În programul de muncă duhovnicească al unui arhipăstor, cercetarea parohiilor din eparhia pe care o ocîrmuiește ocupă un loc de frunte. Acolo, la fața locului, credincioșii au prilejul de a-și vedea ierarhul și de-a se desfăta sufletește primind direct învățăturile mîntuitoare pe care li le împărtășește cel puțin de două ori pe an, prin cărțile pastorale de Crăciun și de Paști. La rîndul său, arhipăstorul ia cunoștință — în cursul acestor vizitații canonice — de starea sfintelor locașuri de închinare, de împreună-lucrare a preoților-parohi cu obștea dreptcredincioasă, de preocupările și năzuințele „turmei” celei cuvîntătoare, de sporul ei în credință și în silința de-a împlini voia Domnului.

Rînduit la cîrma Mitropoliei Ardealului, I. P. S. nostru arhiepiscop și mitropolit IUSTIN a purces fără zăbavă la împlinirea îndatoririi sale arhipăstorești de a-și cerceta credincioșii din Arhiepiscopie.

După ce a participat la îndătinatul pelerinaj dela Mînăstirea Brîncoveanu, în vinerea din Săptămîna luminată, I. P. S. Sa a făcut o vizitație canonică bisericilor parohiale din orașul de reședință al regiunii Stalin, iar Duminecă 8 iulie a. c. a purces în același scop duhovnicesc la Blaj.

Insoțit de P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu, de P. C. rector dr. Sofron Vlad, de consilieri, profesori și diaconi, I. P. S. Sa a fost salutat la sosirea în oraș de către președintele Comitetului executiv al Sfatului Popular, dl. Gh. Morariu și de protopopul raionului Tîrnăveni, pâr. I. Groza.

Cortegiul format la casa parohială din centrul orașului, — soborul preoțesc, reprezentanții organelor locale ale puterii de stat și numeroși credincioși din Blaj și din parohiile comunelor învecinate — a condus pe I. P. S. Sa la biserica „Sfînta Treime” [fosta catedrală unită], unde s-a săvîrșit sfînta Liturghie arhierască. Răspunsurile au fost date

Continuare în pag. 4

Douăzeci de ani de Arhipăstorire

La praznicul de pomenire al sfinților Apostoli Petru și Pavel din acest an [29 iunie], s-au împlinit douăzeci de ani de cînd Prea Sfințitul Episcop *Nicolae Colan* a fost așezat sărbătorește la cîrma Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Bucuria cu care clerul și credincioșii acelei Eparhii întîmpină acest moment sărbătoreț, este împărtășită de întreaga noastră Biserică ortodoxă romînă — și, mai virtos, de Biserica ortodoxă din Ardeal — căci viața și activitatea Prea Sfinției Sale s-a desfășurat în ostenele apostolești, cu dragoste și înțelepciune călăuzite, de pe urma cărora nu numai Episcopia ortodoxă a Clujului a recoltat spor vădit de propășire, în toate tărîmurile ei de dezvoltare bisericască.

Născut la 28 noiembrie 1893, în comuna Arpătac [azi: Araci] din fostul județ Trei-Scaune, din părinți țărani, a urmat școala primară în rînd cu copiii locului, iar liceul l-a făcut la Brașov [azi: Orașul Stalin]. Studiile universitare le-a urmat — după ce a absolvit Institutul Teologic din Sibiu — la Facultatea de Litere din București, desăvîrșindu-le apoi în străinătate, la școli renumite.

Așezat la Sibiu, unde a fost chemat de tînărul mitropolit de atunci Dr. Nicolae Bălan, a îndeplinit rînd pe rînd, cu cinste și destoinicie de toți recunoscute, slujbele de: secretar arhiepiscopesc [1921-22], profesor de Teologie [1923-36] și rector al fostei Academii teologice ortodoxe [1929-36] [azi: Institutul Teologic Universitar]. În primăvara anului 1936 a fost ales cu mare însuflețire Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Cultura teologică și literară pe care și-a agonisit-o Prea Sfinția Sa din tînețe, l-a ridicat curînd în rîndurile cele mai de sus ale intelectualității romîne din Ardeal.

Scriitor de mare talent, folosind un grai cald și deslușit, cu dulceață de cronică străveche, Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae Colan a scris și publicat sute de articole de îndrumare a clerului și credincioșilor Bisericii noastre pe căile dragostei de Dumnezeu și de popor,

în gazetele și revistele noastre bisericesti. Vreme de 14 ani a dirigit „Revista Teologică” din Sibiu, ridicînd-o pe culmi de strălucire. A înființat în 1934 o revistă pentru familiile creștine ortodoxe și a fost cel mai de seamă și mai osîrduitor colaborator al răposatului Mitropolit Nicolae în publicarea nenumăratelor cărți, broșuri, reviste și gazete bisericesti, cari au apărut la centrul mitropolitan al Ardealului.

Ca profesor de teologie, a pregătit și educat serii întregi de slujitori devotați ai altarului, nelipsind totodată — ca membru al Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului — dela purtarea unor mari răspunderi pentru buna desfășurare a vieții noastre bisericesti.

Așezat la cîrma Episcopiei Vadului, Feleacului și Clujului, pe trainica temelie pusă acestei reînviată Eparhii de înfiul ei episcop, pururea pomenitul Nicolae Ivan, Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan a desfășurat o largă și statornică lucrare de înduhovnicire și îndoctrinare ortodoxă a clerului și credincioșilor ce i-au fost încredințați spre păstorire. S-a slujit în acest scop de luminile cărților și ale publicațiilor periodice bisericesti, în tipărirea cărora căpătase demult iscusință de neîntrecut „meșteșugar”. În două rînduri [1942 și 1945] a tipărit foarte frumos sfintele cărți ale Legii celei nouă. Lucrarea aceasta este cunoscută îndeobște, de cler și credincioși, sub numele de *Noul Testament dela Cluj*.

Blînd și bun cu toată lumea, adevărată întruchipare a dragostei evanghelice față de toți oamenii, Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan se bucură statornic de deplina alipire și cinstită pe care i-o arată și preoțimea și păstoriții P. S. Sale. Nu este parohie din cuprinsul Eparhiei Clujului, în care P. S. Sa să nu fi călcat, pe răgaz, măcar odată. Pretutindenea duce cuvînt de învățătură creștinească și îndemnare de purtare cinstită, hărnicie, ascultare și bunăvoină.

Adevărat apostol al păcii vădindu-se cu prisosință încă de atunci Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan a adus o

Continuare în pag. 4

Pomenirea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

— Ce ne învață ei astăzi? —

În fiecare an, la 29 iunie, sfânta noastră Biserică ortodoxă răsăriteană prăznuiește cu rugăciuni și cântări de laudă pe sfinții Apostoli Petru și Pavel. Pomenirea lor a fost așezată în aceeași zi din vremuri străvechi, pentru binecuvântata pricină că deodată și-au încheiat viața aceasta vremelnică, în cetatea Romei, la anul 67, în vremea domniei cruntului cezar Nero.

Dintre Apostolii Domnului, sfinții Petru și Pavel sînt cei mai populari în rîndurile creștinilor de pretutindena și din toate vremurile.

Cel dintîi, s-a ridicat la cinstea și ostenele apostoliei din rîndurile țărănilor pescari ai Galileii [partea de miazănoapte a Palestinei]. Celălalt, fusese învățător de lege [rabi] și meșteșugar înainte de-a se fi convertit la Hristos în împrejurările arătate amănunțit de sfîntul Evanghelist Luca în Cartea Faptele Apostolilor [capitolele 9, 22 și 26].

Amîndoi s-au distins prin alipirea lor sinceră și statornică față de Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, împărtaşind învățătura Lui mîntuitoare din toată inima și propovăduind Evanghelia Sa „cu timp și fără timp” atît iudeilor, cari credeau în Dumnezeu cel viu și adevărat, cît și celorlalte seminții ale lumii vechi [„neamuri” păgîne], cari se închinau la idoli.

Pomenirea lor cu rugăciuni și cântări de laudă — ca și prăznuirea tuturor sfinților creștinătății — este rînduită de sfînta noastră Biserică dreptmăritoare cu scopul de-a le cunoaște vrednicile și de-a ne îmbunătăți viața de-aici, spre a o cîștiga pe cealaltă, împreună ce vederea feței lui Dumnezeu, ascultîndu-le povețele și sîrguindu-ne să le plinim în umblarea noastră în lume, în viețuirea noastră laolaltă cu alți oameni. „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, cari v-au grăit vouă cuvîntul lui Dumnezeu, priviți cu luare-aminte cum și-au săvîrșit viața și le urmați credința” [Evrei 13, 7], — așa ne poruncește Sfînta Scriptură cea de Dumnezeu insuflată.

A lua aminte cum și-au săvîrșit viața, înseamnă a ne purta după pilda dată de ei. A le urma credința, înseamnă a fi statornici, ca ei, în alipirea noastră față de Hristos Mîntuitorul și față de sfînta noastră Biserică

În centrul învățaturii sfinților Apostoli Petru și Pavel stă *persoana* lui Iisus Hristos.

Iisus Hristos este, pentru amîndoi, Mesia cel făgăduit prin proorociile Vechiului Testament, înrupal, mort și înviat pentru noi și pentru a noastră mîntuire. În Iisus Hristos, Dumnezeu însuși a coborît între oameni, pentru oameni, ca să-i împace cu Dumnezeu, cu semenii lor și cu cele dinlăuntru ale lor, prin nimicirea păcatului.

Opera de mîntuire săvîrșită de Domnul nostru Iisus Hristos este o lucrare de pace. Păcatul a stîrnit vrajbă între oameni și Dumnezeu — și întreolaltă.

Iisus Hristos a venit pe pămînt, în trup omenesc, și s-a jertfit ca să curme această vrajbă. Pe oamenii învrăjbiți de păcat, Iisus Hristos îi adună laolaltă, în sfîntă înfrățire, în Biserica Sa. În Biserică, se topesc toate deosebirile dintre oameni. Egali întreolaltă prin obîrșia lor comună și prin starea de păcat întru care petreceau, prin Hristos, oamenii credincioși devin egali întreolaltă ca unii cari sînt membri ai Bisericii Lui și părtași ai darurilor ei sfințitoare.

Creștinii viețuiesc după voia lui Dumnezeu, dar viețuiesc în lume, laolaltă cu alți oameni. Traiul lor în comunitatea omenească trebuie să fie pildă de dragoste, îngăduință, pace, bucurie, hărnicie, trebuie să fie trai virtuos. Ei au ca model de viețuire pe Hristos. Sfinții Apostoli au imitat pe Hristos și ne îndeamnă să facem la fel.

Toată învățătura și viața sfinților Apostoli Petru și Pavel este prețioasă pentru zilele noastre, în manifestările noastre religioase și în purtarea noastră creștinească față de toți oamenii.

Mai virtos se cade a lua aminte, astăzi, asupra acelor învățături ale mărișorilor Apostoli Petru și Pavel, cari ne îndeamnă să fim cu ascultare față de ocîrmuitorii noștri bisericești și cetățenești, iar pe semenii noștri — oricine ar fi ei — să-i cinstim, să-i iubim, să le venim într-ajutor ori de cîte ori avem putința și ori de cîte ori se simte trebuința.

De deosebit folos sufletesc sînt, pentru fiecare credincios al Bisericii noastre, învățăturile pe care ni le dau sfinții Apostoli Petru și Pavel în Epistola către Romani, cap. 13, vers. 1 urm. și în Epistola I Petru cap. 2, vers. 13 urm., pe care urmîndu-le fără greș, pildă de ascultare se va face și altora.

Despre dragoste [vezi I Cor. cap. 13; ș. a.] și despre pacea cea dintre noi și dintre toți oamenii, sfinții Apostoli grăiesc adeseori. Foaia aceasta, tot mereu împărtaşește cititorilor povețele lor.

Să le dăm ascultare pururea, căci prin aceasta le aducem cea mai înaltă cinstire!

Prof. Gr. T. Marcu

Nota Administrației

„Telegraful Român”

Abonații „Foi Bunului Creștin” primesc în continuare „Telegraful Român”, care se scrie pe înțelesul credincioșilor. Cei ce au plătit abonamentul la „Foaia Bunului Creștin”, pe anul întreg, vor primi „Telegraful Român” pînă la 1 ianuarie 1957.

Cei ce au plătit numai jumătate din abonament la „Foaia Bunului Creștin”, sînt rugați să plătească și cealaltă jumătate a abonamentului — pe iulie — decembrie 1956 — trimițînd banii pe adresa: Administrația „Telegraful Român”, Sibiu, strada 1 Mai 35.

Iisus cu femeia samarineancă

(Ioan cap. 4, 1—42)

Întîlnirea Mîntuitorului cu femeia din Samaria, la fîntina lui Iacob, și convorbirea Lui cu ea, formează o întîmplare în care ni se înfățișează atitudinea Domnului nostru Iisus Hristos față de femeie în genere, dar și felul cum Mîntuitorul îi schimbă viața.

Mîntuitorul nu ocolește întîlnirea cu femeia samarineancă, căci El însuși zice: „Venii la mine toți”, deci toți oamenii de toate vîrstele, sexele, și din orice popor. Iar în viața publică a Mîntuitorului, femeia joacă un rol însemnat. Mîntuitorul nu îndepărtează femeia care are și ea nevoie de ajutor și mîntuire. Felul în care Mîntuitorul vorbește acelei femei simple și plină de păcate, este uimitor și de admirat. El, ca învățător și Păstor, intră în vorbă cu ea, cerîndu-i mai întîi să-i dea apă, să-și potolească setea, apoi de la această vorbă trece pe nesimțite la cele duhovnicești.

Apa este punctul de plecare al Mîntuitorului în convorbirea cu femeia samarineancă. Mîntuitorul îi vorbește de apa vie. E un lucru de care ea nu mai auzise pînă atunci. Apa vie de care vorbește Domnul Iisus că i-ar fi dat-o, care îi potolește setea în veac, pricinuește în sufletul ei un fel de îndoială, crezîndu-se că-i luată în bătaie de joc. Însă, cînd Mîntuitorul îi scoate la lumină lucrurile întîmplute în viața ei, atunci ea se miră de El, că știe toate aceste amănunte din viața ei. Deodată i se răscolește sufletul. Simte un fior. Simte că în fața ei nu este un om obișnuit, ca toți ceilalți oameni și zice: „Doamne, văd că tu ești proroc”!

Respectul față de Mîntuitorul îi scormoni sufletul și-i deșteaptă încrederea în El. Simțul religios adormit în inima ei se re-deșteaptă. Dar în sufletul ei erau multe nedumeriri și acum îl roagă pe Iisus să-i dea unele lămuriri.

Mîntuitorul cu multă îndeminare și autoritate lămurește, rînd pe rînd, toate problemele religioase, privindu-le din punct de vedere înalt și se descoperă femeii ca trimis de la Dumnezeu. Din această convorbire, sufletul femeii se ușurează, se curăță de îndoiele și se ridică din întuneric la lumină, din abisul neștiinței la lumina cunoștinței. Femeia devine ea însăși un apostol al Domnului, o vestitoare a harului dumnezeesc și pentru alte suflete: „Venii de vedeți un om care mi-a spus toate cîte am făcut. Nu cumva acesta este Hristos?”

Oare nu cumva asemenea lucruri, ca la fîntina lui Iacob, se petrec adeseori și în jurul scaunului mărturisirii? Oare de scaunul mărturisirii nu se apropie nici un creștin cu sufletul ușuratic și robit de grijile lumești? De sigur, că da! . . . Pentru femeia samarineancă mersul după apă, la fîntina lui Iacob, era ceva obișnuit, căci ea nu se gîndea la nimic ca să-și schimbe felul ei de viață, așa cum din obicei merg și unii creștini la spovedanie. Ea, pur și simplu, își umplea vasul cu apă ca întotdeauna, cu gîndul de-a se reîntoarce acasă, cum făcuse și pînă acum. Tot așa se gîndea să facă și de data aceasta. Însă, iată, că la fîntină acum întîlni un om trimis al

Continuare în pag. 4

„Pentru apărătorii păcii, ceasul răgazului încă n-a sunat“! Sărbătoarea de la Deda

Dl Pierre Cot este deputat independent în Adunarea Națională a Franței și unul dintre cei mai de văză oameni politici ai acelei țări. A fost de mai multe ori ministru.

Pentru noi, însă, dl Pierre Cot este un om simpatic și din alt motiv: e ne-lipsit, de vreo zece ani încoace, ori de câte ori se pune la cale cite ceva pentru apărarea și întărirea păcii. Ca deputat, ca om de carte și ca activist social, dsa folosește orice prilej pentru a chema pe guvernanții din țările capitaliste la cuminenție și cumințire, arătând că între oameni și între popoare se pot limpezi toate neînțelegerile pe cale de tratative pașnice, prin bună învoială. Glasul său răsună cu tărie și cu convingere la sesiunile Consiliului Mondial al Păcii, al cărui membru de frunte este.

Ca și alți luptători convinși pentru pace, dl Pierre Cot știe un lucru foarte important; și anume, că oricâte succese ar fi dobândit pînă acum luptătorii pentru pace, lupta lor este departe de-a se fi terminat. Dsa a fost acela care — la sesiunea din primăvară a Consiliului Mondial al Păcii, desfășurată la Stockholm — a rostit cu convingere înțeleptele cuvinte: „Pentru apărătorii păcii, ceasul răgazului încă n-a sunat“!

Așa și este!

Nimeni nu pune la îndoială faptul că Mișcarea mondială a partizanilor păcii a dobândit în ultimii ani succese din cele mai îmbucurătoare. Zarea lumii s-a înseninat. Ciocnirile armate, răzlețe dar periculoase — căci din scînteia mică se iscă de multe ori prăpădul focului, — au conținut.

Oamenii politici ai celor două grupări de țări cu sisteme sociale și politice deosebite, își fac vizite prietenești, țin conferințe dese, cu rezultate multumitoare; schimburile de delegații parlamentare se țin lanț; oamenii de știință și cultură se întîlnesc și fac schimb de idei, de experiențe, minînd înainte carul propășirii; muncitorii de pretutindena — comuniști și socialiști — își dau mîna sub impulsul directivelor celui de-al 20-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice; în sfîrșit, turiștii cari cutreeră lumea, fără nicio opreliște, contribuie și ei la cimentarea prieteniei dintre popoare pînă acum izolate unele de altele, adîncind cunoașterea reciprocă și prețuirea roadelor muncii pașnice, creatoare, a unora și a altora.

Ar fi, însă, profund greșit să ne culcăm pe-o ureche — cum spune înțeleapta zicală din popor. Încă mai sînt oameni — cu mari răspunderi și cu putere — cari se gîndesc la rău și urzesc nehzană și tulburare omenirii vremii noastre. Încă mai sînt înrăiți cari se gîndesc la un nou război mondial și fac pregătiri pentru dezlănțuirea lui.

Aceștia trebuie ținuți de scurt! Vorba zicalei: Un nebun azvirle piatra în fîntină și apoi zece înțelepți se trudesă s-o scoată! Vilvătăia războiului ușor poate fi aprinsă, dar e mai greu să fie stinsă. Apărătorii păcii, din lumea întregă, au datoria să nu lase pe nimeni să se joace cu focul. Pentru ei — pentru noi toți — ceasul răgazului încă n-a sunat. Să luăm aminte, deci!

Sesiunea dela Stockholm a arătat deslușit că atîta vreme cît cursa înarmărilor nu e oprită și dezarmarea încă nu e înfăptuită, lupta partizanilor păcii trebuie dusă mai departe, fără conținere și fără slăbire!

Documentele sesiunii dela Stockholm s-au bucurat de-o largă dezbatere în țara noastră. Ele sînt, acum, „în degetul mic“ al multora. Dar nu ajunge atîta! Toți cetățenii patriei noastre trebuie să fie în clar cu cuprinsul lor.

Biserica noastră își dă cu drag partea ei de contribuție la popularizarea acestor documente, care ne chiamă la o nouă opintire, în vederea opririi înarmărilor și în vederea înfăptuirii dezarmării. Pace în zăngănit de oțele armate, nu se poate închipui.

Acest lucru s-a văzut, printre altele, la-nceputul lunii iunie, cînd în Sibiu a avut loc o mare adunare de luptă pentru pace interconfesională, pusă la cale de Comitetul bisericesc de luptă pentru pace al Mitropoliei Ardealului. Alături de slujitorii bisericesti dela centrul Mitropoliei noastre, protopopii din regiune, preoții din raion, preoții aflați la cursurile de îndrumare misionară și socială, reprezentanții celorlalte culte din oraș, raion și regiune și studenții Institutelor teologice universitare ortodox și protestant, au dezbătut senin și cu însuflețire, de oameni cari știu ce vreau, documentele de la Stockholm.

Conferința despre aceste documente, a fost ținută de P. C. Pr. Alex. Ionescu, vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor și membru în Comitetul permanent de luptă pentru pace din Republica Populară Romîna. P. C. Sa a vorbit cu autoritatea luptătorului consecvent pentru pace, cu căldura preotului iubitor de popor, cu competența celui ce a participat personal la cîteva sesiuni ale Consiliului Mondial al Păcii și cu hotărîre de patriot luminat.

Deosebit de impresionantă a fost participarea la discuții a reprezentanților studenților celor două Institute teologice universitare, cu atît mai vîrtos cu cît angajamentele concrete pe care și le-au luat, cad chiar în pragul vacanței de vară, cînd tinerii oameni ai muncii de carte se înapoiază pentru o vreme în localitățile lor de obîrșie, unde vor avea prilejul să dea și ei o mîna de ajutor la lămurirea credincioșilor în problemele actuale ale luptei pentru apărarea și întărirea păcii.

*

„Pentru apărătorii păcii,
ceasul răgazului încă n-a sunat“!

Să nu ne amăgim! Lupta pentru pace merge înainte, pînă acolo unde este necesară.

S-o ducem înainte cu însuflețire pură nouă, cu cinste și omenie, cu sinceritate și curaj, cu osîrdie creștinească. Biruințele cîștigate pînă acum, să fie tuturor spre încredințare că dacă astăzi culegem roadele ostenețelor trecute, ca mîine vom pune cununa unui viitor de tihnă, propășire, pace și bunăvoință.

Așa să facem — și nu altfel!

M. Gr.

În marea biserică a parohiei Deda, din protopopiatul Toplița, a avut loc în ziua de 21 mai 1956, solemnitatea sfințirii unui clopot cum-părat din danțile credincioșilor.

Un sobor de preoți, veniți la chemarea frățească a parohului Mihail Grecu, din parohiile învecinate, avînd în frunte pe P. C. Prot. Grigorie Chichernea dela Toplița au oficiat sf. Liturgie. Răspunsurile le-a dat corul bisericii din Deda. A predicat Pr. Gheorghe Cunesco de la parohia Lueriu-Reghin. Credința se adevărește și se desăvîrșește prin fapte a spus C. Sa. Fapta este lumina care ținește din focul credinței. Credincioșii din Deda, prin fapta lor creștinească și-au dovedit credința, au dat un frumos exemplu tuturor parohiilor din împrejurimi.

Intregul sobor urmat de mulțimea credincioșilor a eșit în curtea bisericii, unde pe un postament era așezat clopotul acoperit de flori. Erau de față reprezentantul Ministerului Cultelor pentru raionul Toplița, președintele și membrii Sfatului Popular al comunei Deda ș. a.

După oficierea slujbei de sfințire, cu respectarea tuturor regulilor tipiconale — a predicat P. C. Prot. Grigorie Chichernea, care a arătat: Trăgîndu-și obîrșia de la trîmbițele cu care Aaron anunța vremea jertfei, clopotul bisericii a devenit simbol al vieții creștinești. El cheamă prin glasul său și pe cel drept și pe cel păcătos la Sf. slujbă și dacă pentru primul este un îndemn, pentru al doilea este o mustrare, spre îndreptare. Chemîndu-ne la sfințenia vieții, atît timp cît viețuim în lume, clopotul ne este ultimul însoțitor pe drumul cel din urmă. În clipa aceea el simbolizează trîmbița arhanghelului din ziua judecării obștești. Apreciînd zelul pe care l-a depus Pr. M. Grecu pentru împodobirea bisericii din Deda, Părintele protopop a încheiat îndemnînd pe credincioși să rămînă și pe mai departe alături de vrednicul lor păstor, împlinînd astfel tabloul ideal al turmei ce-și cunoaște păstorul și a păstorului ce-și călăuzește păstorii spre mîntuire.

C. Pr. M. Grecu spune că sumele donate pentru clopotul ce cîntărește 850 kgr. sunt o puternică dovadă a dragostei credincioșilor din Deda pentru podoaba Casei Domnului. Amintînd că în 1918 și 1942 clopotele dela biserică au fost luate spre a se fabrica gloanțe, C. Sa continuă: „Vrem ca acest clopot să nu mai aibă aceeași soartă. Menirea sa este ca să aducă viață în sufletele oamenilor. Este o datorie sîntă ca toți credincioșii din Deda să lupte pentru întărirea păcii alături de toți oamenii, din lumea întregă, iubitori de pace. În cinstea acestei lupte mărețe am numit clopotul acesta „Clopotul Păcii“.

Intr-o atmosferă de adevărată frățietate creștinească, credincioșii din Deda au dat o agapă celor veniți la această frumoasă sărbătoare. Înălțătorul praznic s-a încheiat cu slujba vecerniei.

Pr. Corneliu Groza

Rugăciune

Din veșnicie-ai fost născut,
Ești veșnic și fără-nceput
Iisuse, Soare-al nemuririi
Și plinitor al mîntuirii.
Revarsă-ți raza de lumină
Din inima-ți de milă plină,
Și fă ca sufletu-nrăit
Și de păcate împietrit,
Locaș al vieții fără vină
Pentru de-apururi să devină!

stud. teol. Viorel Hoaghea

O prașilă face cât o ploaie bună

„O prașilă face cât o ploaie bună”. „Degeaba ari și semeni la timp dacă lași buruienile să năpădească culturile”. „Buruiana mănîncă din aceeași strachină cu țaranul” — așa se spune în popor. Și, într-adevăr, aceste zicale sînt pline de înțelepciune.

Toți cei ce muncesc pe ogoare știu, din propria lor experiență, cât de important pentru obținerea unei recolte mari este să îngrijești ca tot timpul pămîntul să fie afinat, iar lanul de porumb sau de altă cultură să fie curățit de buruieni — adică să faci prașitul la vreme, în timp scurt și ori de cîte ori e nevoie. Prin prașit se distruge scoarța formată în urma ploilor la suprafața pămîntului, împiedecîndu-se astfel pierderea apei. De asemenea, prin prașit se distruge buruienile care năpădesc culturile, se pot îngropa îngrășămintele suplimentare, se distruge insectele vătămătoare care trăiesc în pămînt. Toate acestea contribuie la mai buna dezvoltare a plantelor, la sporirea producției la hectar. Sporul de recoltă care se obține de pe un hectar de porumb pentru fiecare prașilă făcută în plus este de circa 200 kg. Sporul acesta nu se obține însă decît atunci cînd prașila este făcută repede, îndată după ce terenul a început să prindă scoarță, în urma unei ploi, și cînd se ivesc buruieni.

Se pune întrebarea: cu ce și cum trebuie făcut prașitul ca să îndeplinească aceste cerințe, să contribuie la obținerea unor recolte cât mai mari și la un preț de cost cât mai scăzut? Se știe că pentru a prași cu sapa un hectar cu porumb sau cu o altă cultură prașitoare, e nevoie de 8 oameni într-o zi. Mai ușor și mai repede se face prașitul prin folosirea din plin a mijloacelor mecanizate și a prașitoarelor trase de animale.

Un tractor prașește pe zi 9—11 ha. și chiar mai mult, o prașitoare trasă de un cal 1,5 ha.

În anul acesta suprafețele cultivate cu plante prașitoare s-au mărit mult. Necesitatea ridicării continue a nivelului de trai al poporului nostru cere ca lucrările de îngrijire a culturilor să fie de bună calitate pentru a se obține recolte mari. Aceasta înseamnă că este necesară lărgirea mecanizării, mărirea suprafețelor care se prașesc mecanizat.

Bine înțeles că la alegerea momentului începerii prașitului, a adîncimii de prașit etc., este nevoie să se țină seama de condițiile locale, aplicîndu-se agrotehnica diferențiată, specifică locului, recomandată de ingineri și tehnicieni.

Numeroși țărani individuali folosesc prașitorile, dar mai sînt mulți care rărițează sau mușuroiesc porumbul, adică, cum se spune, „își fac pagube singuri”. De aceea țărani muncitori sînt îndrumați să folosească toate prașitorile și să transforme rarițele în prașitori.

Luptînd pentru mecanizarea cât mai largă a lucrărilor de îngrijire a plantelor prașitoare, colectivității, întovărășirii și țărani muncitori cu gospodărie individuală vor spori recoltele la hectar în propriul lor interes, în folosul creșterii nivelului de trai al poporului.

Anunț

Institutul Teologic Universitar din Sibiu anunță că în anul școlar 1956/57 se primesc absolvenți cu diplomă de seminar, de școală pedagogică și de școală medie teoretică [cu 10 și 11 ani]. Absolvenții școlilor pedagogice și ai celor medii teoretice vor da la Institut un *examen aprofundat* de cunoștințe religioase. Informații mai precise asupra acestui examen se primesc la Institut. Abia după acest examen ei se vor prezenta — împreună cu absolvenții seminarului — la *examenul de primire*.

Cererile se vor înainta pînă la 9 septembrie, însoțite de extras de naștere, extras de botez, act de studii, bi necuvîntarea episcopului, certificat tip de stare materială, dovadă de purtare dela preot, declarație a părinților că se obligă a împlini condițiunile recerute.

Examenul de admitere începe la 15 septembrie. El constă din: muzică psaltică și liniară, limba romînă [scris], Cunoștințe religioase [scris], Catehism [oral], limba rusă și limba franceză [oral].

Examenul din anul II—IV se țin între 15—26 septembrie. Înscrierea în anul II—IV se face între 1—20 sept.; iar în anul I între 20—26 septembrie. Licențele se dau între 27—29 septembrie.

Deschiderea anului școlar va avea loc la 30 septembrie.

Taxa anuală e de 1.700 lei [600 lei la înscriere, 600 lei după Crăciun, 500 lei după Paști]. La aceasta se adaogă anumite alimente în natură.

R.

Douăzeci de ani de Arhipăstorire

Urmare din pag. 1

contribuție de seamă la întărirea operei de pace care a fost actul unificării bisericești a Romînilor din Ardeal, săvîrșit în toamna anului 1948. Astăzi, P. S. Sa — alături de toți vlădiciei noștri — nu ostenește a sprijini cu cuvîntul și cu fapta acțiunea de apărare și consolidare a păcii, asociînd cler și credincioși la îndeplinirea îndatoririlor cetățenești, pentru întărirea și propășirea scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă.

Ierarh pilduitor și adevărat om între oameni, Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan este mai presus de toate preot, devotat Bisericii, aplecat spre obștea credincioșilor.

Cu respect și iubire, îi urăm încă mulți ani de arhipăstorire în pace, sănătate și bună sporire, spre binele Bisericii și al poporului nostru harnic și vrednic!

Telegraful Român

Arhipăstorul nostru în mijlocul credincioșilor

Urmare din pag. 1

de Corul mixt al Catedralei mitropolitane din Sibiu, dirijat de Păr. prof. Gh. Șoima.

La sfîrșit, I. P. S. Mitropolit IUSTIN a vorbit credincioșilor cari umpleau sfînta biserică, despre unitatea Bisericii lui Hristos. Folosind exemple potrivite din Sfînta Scriptură și din trecutul vieții religioase-bisericești a poporului nostru dreptcredincios, I. P. S. Sa a arătat că mîntuirea sufletească se poate dobîndi numai în Biserica noastră, al cărei Cap este Iisus Hristos Mîntuitorul, al cărei însuflețitor este Duhul Sfînt și ale cărei mădulare în parte sînt dreptcredincioșii creștini.

I. P. S. Sa a dat prețioase îndemnuri ascultătorilor de a-și primeni necurmat viața religioasă-morală, săvîrșind fapte de virtute, muncind cinstit și cu tragere de inimă și trăind în pace cu toți oamenii.

După sfînta Liturghie, I. P. S. Sa s-a înapoiat cu același ceremonial la casa parohială, iar apoi a cercetat așezămintele bisericești din parohiile Blajului.

La masa de amiazi P. C. vicar Tr. Belașcu s-a asociat mulțumirilor exprimate I. P. S. Sale în biserică, de Păr. A. Teodorescu, în numele credincioșilor din Blaj, pentru mulțumirea sufletească pe care le-a hărăzit-o vizitația canonică a Arhipăstorului nostru.

Iisus cu femeia samarineancă

(Ioan cap. 4, 1—42)

Urmare din pag. 2

lui Dumnezeu, cu înfățișarea blindă, pe Mîntuitorul.

Dela înțilnirea cu Mîntuitorul la fîntina lui Iacob și mărturisirea ei, femeia samarineancă își schimbă felul ei de viață de pînă acum. Așa se pot schimba și credincioșii prin spovedanie, dacă sînt că acolo se înțilnesc cu Mîntuitorul însuși.

Biserica este fîntina cu apa cea vie a cuvîntului lui Dumnezeu și a harului dumnezeesc. Toți ceice însetează după această apă vie o primesc prin sfintele Taine, între cari taina Spovedaniei este taina întoarcerii noastre dela fărădelegi la o viață nouă. Să nu facem din această Sf. Taină un obicei, care n-are nici o putere de înnoire sufletească. Ci să mergem la scaunul mărturisirii cu credința că — așa cum scrie în Molitfelnic — Hristos este de față, Lui îi mărturisim păcatele, El ne dă prin preotul—duhovnic, dezlegarea și El ne dă puterea ca de atunci înainte să ducem o viață nouă. Fie ca înțilnirea noastră cu Hristos în taina Sf. Spovedanii să fie cât mai deasă și de fiecare dată să ne înnoiască și să ne toarne bucuria mîntuirii în suflet.

Pr. Prof. N. Ciudin